

Κυριακὴ Δ΄ Νηστειῶν (Μάρκ. θ΄ 17-31)

2 Ἀπριλίου 2006

Ο πατέρας τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου μὲ πόνο, πατρικὸ πόνο, φέρνει τὸν υἱόν του, ποὺ ταλαιπωρεῖται ἀπὸ δαιμονικὸ πνεῦμα στὸν Χριστό. Ἀκουμπάει ὅμως μὲ δισταγμὸ τὴν ἐλπίδα του σ' Αὐτόν, ἀφοῦ μήτε οἱ μαθητές Του μπόρεσαν νὰ τὸν βοηθήσουν. Θὰ μπορέσει λοιπὸν ὁ Διδάσκαλος νὰ τὸν βοηθήσει;

Γι' αὐτὸ ἀμφιβάλλοντας, ἐκφράζει τὴν παράκλησή του: «Ἄν μπορεῖς νὰ κάνεις κάτι γι' αὐτόν, λυπήσου μας καὶ βοήθησέ μας». Ἐτοῦτος ὁ πατέρας βρίσκεται σὲ δύσκολη κατάσταση. Ἐχει ἀνάγκη νὰ βοηθηθεῖ καὶ νὰ στηριχθεῖ.

Ἐτσι, νὰ ἔκδιώξει ἀπὸ μέσα του τὴν ἀμφιβολία καὶ τοὺς δισταγμούς του. Νὰ γεμίσει κατόπιν τὴν ὑπαρξή του μὲ πεποίθηση καὶ νὰ πιστεύσει πῶς ὁ Χριστὸς βρίσκεται ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει καὶ νὰ τοῦ δώσει αὐτὸ ποὺ ζητεῖ.

«Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε τοῦτο. Ἄν μπορεῖς νὰ πιστέψεις, ὅλα εἶναι δυνατὰ σὲ ἐκεῖνον ποὺ πιστεύει».

Ο πατέρας θέλει νὰ πιστεύσει· μὰ πῶς; Μὲ ποιό τρόπο; Πῶς μπορεῖ μιὰ ἀμφιβολία ἡ τὸ χειρότερο, μιὰ ἀπιστία, νὰ μεταβληθεῖ σὲ θερμὴ πίστη; Πῶς ἐτοῦτο τὸ γεγονὸς γίνεται κατορθωτό; Φθάνει μονάχα ἡ καλὴ πρόθεση καὶ ἡ βούληση τοῦ ἀνθρώπου; Γιατὶ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἔχει ὁ πατέρας. Ο ἴδιος ἄλλωστε τὸ ὄμολογεῖ. «Πιστεύω Κύριε, βοήθησέ με νὰ νικήσω τὴν ἀπιστία μου».

Καὶ τότε τὴν καλὴ πρόθεση καὶ τὴ βούληση τοῦ ἀνθρώπου νὰ πιστεύσει, ἔρχεται ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ καὶ δίνει τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ἀνθρώπινη ἀδυναμία καὶ μικρότητα, ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ, τὸ μετατρέπει σὲ δυνατότητα καὶ μεγαλειότητα.

Ἐτσι, αὐτὴ ἡ χορηγία τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ἔχει ως ἀποτέλεσμα νὰ μεταβάλει τὰ πράγματα. Τὴν θλίψη καὶ τὸν πόνο, σὲ χαρὰ καὶ ἐγκαρτέρηση. Τὴν ἀδυναμία καὶ ἀμαρτολότητα, σὲ δύναμη καὶ ἀγιότητα. Τὴν ἀγριότητα καὶ τὴν ἐχθρότητα, σὲ γαλήνη καὶ φιλικὴ κατάσταση. Τὸν φόβο καὶ τὴν ντροπή, σὲ οἰκειότητα καὶ παρρησία.

Γι' αὐτὸ καὶ στὴν ὄμολογία τοῦ πατέρα ὅτι πιστεύει καὶ ζητεῖ τὴ θεϊκὴ προστασία καὶ βοήθεια, ὁ Χριστὸς φέρνει τὸ θαυμαστὸ ἀποτέλεσμα. ἔρχεται νὰ δώσει τὴ βέβαιη ἐλπίδα καὶ νὰ ἀποδιώξει τὶς ἀμφιβολίες του.

«Ο Χριστὸς τότε κράτησε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν υἱὸ τοῦ πατέρα, τὸν σήκωσε καὶ ἐκεῖνος στάθηκε

ὅρθιος». Αύτὰ καταγράφονται στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου. Καὶ ἀποτελοῦν τὴν ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ.

Θεῖκὴ ἀπάντηση! Σωτήρια γιὰ τὸν ἄνθρωπο! Καὶ μοναδική! Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἐνεργεῖ πάντοτε πρὸς τὸ ἄνθρωπινο συμφέρον. Καὶ ποτὲ ἐνάντια. Γι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ Τοῦ ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Καὶ ὀφείλει νὰ ἐναποθέτει ὅλα του τὰ προβλήματα σ' Αὐτόν. Ὁ Χριστὸς γνωρίζει ἄλλωστε ποιὲς εἶναι οἱ ἀνάγκες μας καὶ τὶ χρειαζόμαστε στὴ ζωή. Γνωρίζει δὲ ἰδιαιτέρως ποιὲς προτεραιότητες πρέπει νὰ βάζουμε στὴν καθημερινότητά μας καὶ πὼς ἀξιολογοῦνται. Δηλαδὴ ποιὰ πηγαίνει πρώτη καὶ ποιὰ δεύτερη. Καὶ γνωρίζει ἀκόμη ποὺ πρέπει νὰ πέσει τὸ μεγαλύτεροπ βάρος καὶ ποιὰ ἀνάγκη μας ἀξίζει περισσότερο.

Ἐμεῖς στὴν καθημερινότητά μας μπερδεύουμε ἐτοῦτα τὰ πράγματα. Δὲν κυριαρχοῦμε, μήτε ἀξιολογοῦμε τὶς ἀνάγκες καὶ ἀξίες τῆς ζωῆς ὅπως πρέπει, γι' αὐτὸς καὶ δὲν βρίσκουμε τὴν ἰσορροπία ἐντός μας. Ἡ ἔλλειψη δὲ τῆς ἰσορροπίας, φέρνει ἀναστάτωση ὑπαρξιακή.

Ἐνῶ ἡ ὑπαρξη τῆς ἰσορροπίας στὴ ζωή, ἐκφράζει τὸ γεγονὸς τῆς σωστῆς ἀξιολόγησης τῶν ἀναγκῶν καὶ ἀξιῶν. Πρῶτον τῶν πνευματικῶν καὶ ὅ,τι συγκροτεῖ τὴν ἄνθρωπινη ὑπαρξη σε σχέση μὲ τὸ Θεό. Καὶ τὸ δεύτερο τῶν ὑλικῶν, ποὺ συνθέτουν τὰ ἔγκοσμα πράγματα τοῦ βίου μας.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ πατέρας τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ζεῖ τὸ δρᾶμα του. Καὶ ὅλοι τὸν συμποιοῦμε. Γι' αὐτὸς μᾶς εἶνα πολὺ συμπαθής. Μέσα δὲ στὸν πόνο του, ποὺ τὸν ὀδηγεῖ στὴν ἀμφιβολία καὶ τὴν ἀπιστία, ὑπάρχει ἐλπίδα. Καὶ θέλει νὰ πιστεύσει σ' αὐτήν. Ζητεῖ τὴ θεῖκὴ βοήθεια γιὰ νὰ στηρίξει τὴν ἐλπίδα του. Καὶ τὴν βρίσκει στὸν Χριστὸ μαζὶ μὲ τὴ θεραπεία τοῦ νιοῦ του.

Ο καθένας μας, ποὺ περνάει μέσα ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ θλίψη, τὸ θάνατο καὶ τὴ δυστυχία, τὴν φτώχεια καὶ τὴν ἐγκατάλειψη, τὸν παραγκωνισμὸ καὶ τὴν ἀπαξίωση. Ποὺ ζητεῖ τὴν ἐλπίδα! Καὶ θέλει νὰ πιστεύσει στὸ Θεὸ καὶ νὰ ἐμπιστευθεῖ τοὺς ἄνθρωπους. Ποὺ θέλει νὰ στηριχθεῖ σὲ στέραιο στήριγμα καὶ ν' ἀκουμπήσει μὲ σιγουριὰ ἐπάνω του.

Αὐτὸς, ἔνα μονάχα τρόπο ἔχει, νὰ ἐμπιστευθεῖ τὸν ἐαυτόν του καὶ νὰ πιστέψει στὸν Χριστό. Ἔτσι, τὸ «θέλει» τὸ δικό του, θὰ ἀνταμωθεῖ μὲ τὸ «θέλει» τοῦ Χριστοῦ. Άφου καὶ ὁ Ἔνας καὶ ὁ ἄλλος ἐπιθυμοῦν αὐτὴ τὴν συνύπαρξη.

Γιατὶ μόνο αὐτὸς εὐχαριστεῖ τὸν Χριστό, τὸ «θέλει» Του, τὸ νὰ δίνει, νὰ προσφέρει. Καὶ μόνο αὐτὸς ίκανοποιεῖ τὸν ἄνθρωπο, τὸ «θέλει» του, τὸ νὰ παίρνει καὶ νὰ ἀποδέχεται.

Արշակ. Ն.Պ.